

Hoofdstuk 10:

Satan's Siblings

“Dit kan niet waar zijn!” Dat was het eerste dat Vincent inviel toen hij opeens een gewaarwording kreeg die hij al heel lang niet meer had gehad. Om precies te zijn ruim een jaar, toen hij door een verlaten straat in een dorpje in de Ardennen had gereden en iemand was gepasseerd die hem precies dat zelfde gevoel had gegeven. Het gevoel dat er een ander was!

Het was gebeurd toen hij met twee kartonnen draagtrays, elk gevuld met zes overprijsde en enigszins treurige plastic festivalbiertjes, voorbij een groep was gelopen die zich had geposteerd rondom een aantal statafels. De grote laarzen, spijkerbroeken, mouwloze leren jacks en de armen die weelderig waren getatoeëerd, gaven weg dat het een biker-club moest zijn. Vincent had op één van die jassen boven zelfs een logo met een duivelskop de naam ‘Satan’s Siblings’ zien staan. Maar de man die in hun midden stond, een forse kerel met een glimmend kale kop, daar ging het om. Want hij moest het geweest zijn die hem de rillingen gaf! Verward was Vincent snel verder gelopen.

Dit kon toch niet waar zijn, stormde het door zijn hoofd! Het was inmiddels al zo lang geleden dat hij in de nabijheid van andere “Luciden” was geweest, dat hij had gemeend dat hij de enig overgeblevene was op de wereld. Op die ene oude man na dan, Charles de Commenay, maar die was hoogbejaard en die kwam waarschijnlijk nooit Konstanz meer uit. En dat gevoel dat hij ooit, heel lang geleden had gehad in New York bij die dame in dat restaurant, ‘L. Khupane’, dat moest vast een zinsbegoocheling zijn geweest.

Maar nu was het dan toch gebeurd, en uiterekend op deze avond, dat hij weer eens met zijn oude studievrienden aan het stappen was. Hij had zich de hele avond al net zo vrolijk en vrij gevoeld als tijdens zijn heerlijke onbezorgde studiejaren. Wat wilde je ook: zijn leven lachte hem toe en hij voelde zich alsof hij op een roze wolk dreef! GetIt.com ging als een trein, nu hij een klein deel van zijn aandelen had verkocht, was hij al meervoudig miljonair en hij had een vriendin, Maria Gutierrez, die net zo goed voormalig Miss World zou kunnen zijn geweest. En ze was niet alleen bloedmooi maar ook superslim...

Alhoewel: momenteel iets minder dan vroeger, maar dat was een ander verhaal waar hij nu even niet aan wilde denken...

“Bierrrr!”, brulde Saco toen hij zijn eigen groepje bereikt had. Gretig nam Saco een tray van Vincent over en verdeelde alvast wat biertjes over de rest. Naast Saco van Kaam, zijn beste vriend uit zijn studietijd, waren er drie andere jaarclubgenoten aanwezig en Goof, die zich graag had aangesloten bij Vincent’s oude clubje voor dit evenement.

“Zo, alweer een nieuwe ronde?”, lachte Goof als een boer met kiespijn, die nog met twee bekertjes in de hand stond, “Gaat het altijd zo snel hier in het óósten?”

“Kwats! Het is gewoon dorstig weer!”, zei Bram, de enige jaarclubgenoot die sowieso in

deze contreien geboren was, “En het is goed dooi ook!” Gulzig zette hij twee glazen tegelijk aan zijn mond, met een techniek die hij ‘stereo-drinken’ noemde.

Goof keek Vincent niet begrijpend aan. Vincent haastte zich te zeggen: “Het is heel warm, dat bedoelt hij!”

“Straks moeten we ons natuurlijk wel even naar voren op het veld dringen”, zei Saco. Hij wees richting het grote podium in de verte, dat bijna niet te zien was door de mensenzee die zich tussen hun en daar bevond. Naar verluidt was dit het grootste muziekfestival van het oosten des lands, en dat leek Vincent wel aannemelijk.

“Even lekker ‘heuken’ op wat boerenrock zeker!”, lachte Goof.

Bram schudde met zijn vingertje: “Dat doe je bij Normaal. Bij deze band is het gewoon: ‘brekk’n en angoan””. De laatste woorden had hij gebruld en Goof keek alweer niet begrijpend Vincent aan. Die haalde grijzend zijn schouders op; die woorden waren onvertaalbaar.

Het idee was van Bram gekomen om met de jaarclub naar dit festival te gaan. De rest van de jaarclub had het idee wel kunnen waarderen, vooral omdat ze het wel ironisch hadden gevonden om je een keer onder te dompelen in zo’n regionaal feestje. Maar blijkbaar vond Saco de stevige rockmuziek van de hoofdact van het festival, de rockband ‘Iemen Eerskes’ ècht goed.

Hun aandacht werd getrokken doordat er een lichtshow opstartte bij het hoofdpodium, waar alleen technici met opbouwen bezig waren geweest sinds al weer twintig minuten geleden het laatste voorprogramma was beëindigd. Een hardrock-versie van Beethoven’s Vijfde golfde over het festivalveld.

“Ze gaan beginnen! Iemen Eerskes!”, brulde Saco enthousiast en hij gooide zijn armen omhoog. Hij verloor daarmee het grootste deel van de inhoud van het plastic bekertje in zijn hand, maar zijn omstanders leken niet aangedaan door de onvrijwillige bierdouche.

“Wat betékent dat sowieso: Iemeneerskes?”, vroeg Goof aan Vincent. Hij moest het bijna in zijn oor schreeuwen in het lawaai, “De Ie - meneertjes of zo? Maar welke ‘Ie’ dan?”

Vincent schudde zijn hoofd: “Het betekent ‘De bijen-bibjes’ in het Twents. Die bijen kunnen gemeen steken, dat is denk ik het idee!”

Goof lachte en maakte een draaiende beweging met zijn wijsvinger bij zijn hoofd: “Rare jongens, die Twentenaren.”

“Kom, we gaan!”, riep Saco. Hij en drie anderen stonden al klaar om zich naar voren te dringen.

“Ga maar”, zei Vincent, “Ik moet nog even... iets doen!” Die vreemde gebeurtenis van even zo-even hield hem nog steeds bezig. Hij móest terug!

“Vegelij, godverdomme”, vloekte Saco.

Goof keek hem onderzoekend en een beetje bezorgd aan, “Wat dan? Is er iets?”

Vincent schudde snel zijn hoofd, “Nee, niets.” Hij vreesde meteen dat Goof iets vermoedde. Hij had die hele affaire met Imogen Waller zeker nog niet vergeten!

“Nou, het is niet anders, Vinnie. Maar jý gaat wel met ons mee”, zei Bram, die een arm om Goof sloeg, “Zo’n bleekneusje uit de Randstad mag dit niet missen!”

Goof lachte en liet zich door de rest meesleuren de menigte in. Even later waren ze uit het oog verdwenen.

De man bij wie hij dat veronrustende gevoel had gekregen, moest de leider zijn van de groep, zoveel was Vincent wel duidelijk. De man met het kale hoofd was de hele tijd het middelpunt van de aandacht. Hij kreeg steeds op tijd een biertje voorgeschoven en

verschillende mannen praatten met hem, bijna alsof ze even op audiëntie gingen.

Hij had het groepje 'bikers' al een tijdje van een afstandje in de gaten gehouden. Ze stonden nog steeds bier te drinken rond de statafels dicht bij de bar, waar het aanzienlijk minder druk was geworden, nu de hoofd-act met haar optreden was begonnen. Zelfs op deze afstand waren de scheurende gitaren en dreunende bassen echter duidelijk te horen.

Was het mogelijk dat hij een Lucide was, net als Vincent? En was hij dan een gevaar voor hem? Vincent begon zich net af te vragen of het niet beter was dat hij zich uit de voeten maakte, toen de man met de kale kop opeens zijn richting op draaide en hem recht aankeek! Meteen begreep Vincent dat hij was opgemerkt en hij voelde zich opeens bang worden. Hij draaide zich om en merkte nu pas de twee mannen op die achter hem stonden. Een grote Indo met een net zo'n kale kop als zijn leider en een wat kleiner mannetje met een grijze paardenstaart en een klein baardje. Beide hadden ze zo'n leren jack aan van hun 'gang' en voor de duidelijkheid was ook op de borst het logootje met de duivelskop en de naam 'Satan's Siblings' gestikt.

"Baas wil je spreken", zei de Indo met een lage stem.

Vincent keek snel om zich heen, op zoek naar vluchtroutes. Heel even meende hij Goof te zien, die te hulp kon schieten, maar het was hem niet maar.

"Geen stampeï maken, hè", zei Paardenstaart, "Hij wil alleen praten, dus koest maar. En hup, marcheren!" Hij dirigeerde richting de groep aan de statafels.

Vincent overdacht zijn mogelijkheden. Hij kon het op een schreeuwen zetten en de aandacht trekken. Maar van wie? De bar werd bestierd door werkstudentjes die niet zoveel voor hem konden betekenen en blijkbaar was alle 'security' naar het hoofdveld gegaan. En misschien wilde die man echt alleen praten? Daar kwam bij: eigenlijk was hij zelf ook nieuwsgierig. Hij knikte en draaide zich om. Zo rustig en onaangedaan mogelijk liep hij richting de statafels. De groep opende zich voor hem alsof hij een hoogheid of zo was, maar sloot zich ook weer achter zich, wat dan weer enigszins onheilspellend was. En toen stond hij al voor de man die de grote baas moest zijn. Vincent voelde zijn aanwezigheid nog sterker en twijfelde niet meer; dit was iemand als hij! Hij nam zich voor heel erg op zijn hoede te zijn.

"En, met wie heb ik het genoeg?", zei man, die hem heel nauwkeurig observeerde, zoals twee roofdieren doen in elkaars nabijheid.

"Vincent", zei Vincent snel, "En jij?"

"Step Bikkers", zei de man en Vincent voelde dat hij de waarheid sprak, "Ik ben benieuwd waarom je ons stond te bespieden?"

"Deed ik dat?", antwoordde Vincent met een verontschuldigende lach, "Ik kwam eigenlijk gewoon..." Hij viel stil omdat hij merkte hoe deze Step Bikkers werkelijk al metéén probeerde bij hem... binnen te komen. Het voelde heel anders als toen mevrouw Waller dat bij hem had geprobeerd: veel lomper en veel, véél gewelddadiger. Het beangstigde Vincent en heel even was hij bang dat hij was vergeten hoe hij aanvallen moest afslaan. Maar toen had hij de ophaalbrug al opgetrokken en sloeg de aanval stuk op de muren van zijn fort.

Vincent merkte dat Bikkers zowaar verrast was, maar meteen vertrok die gezicht in een boze frons, "Je zei?"

"Ik kwam een biertje drinken", zei Vincent snel. Hij overwoog of hij nu moest proberen een tegenaanval te plaatsen. Heel behoedzaam observeerde hij hem en probeerde hij zijn gat in zijn verdediging te vinden. Maar hij besloot dat het beter was om af te wachten.

"We weten wel raad met mensen die ons bespioneren", dreigde Bikkers.

"Nogmaals...", begon Vincent, maar hij slikte de rest in toen de man keihard met zijn

vlakke hand op het blad van de statafel sloeg.

“Zullen we hem meenemen naar achter, baas?”, vroeg een grote afschrikwekkende man die zelfs tatoeages op zijn gezicht had.

“Ja, we slaan hem in elkaar!”, zei iemand anders en er klonken meer stemmen, tot Bikkers zijn hand hief en iedereen meteen zweeg. Vincent kreeg er kippenvel van op zijn armen. Zou deze man zijn hele biker-gang besturen als marionetten? Dat zou betekenen dat hij enorm gevaarlijk was! Hoe had hij zichzelf toch zo lichtvaardig in deze situatie kunnen brengen?

“Nee, we laten hem gaan, voor nu”, zei Bikkers en hij keek Vincent boos aan.

“Dat is heel vriendelijk hoor”, zei Vincent op smalende toon, die zichzelf dwong rustig te blijven, “Maar je had me ten minste nog een biertje kunnen aanbieden.” Hij pakte een vol bekertje uit een tray die op tafel stond en oogste woedende gesnuif en gebrom om zich heen. Heel even dacht Vincent dat hij nu zou worden besprongen door een roedel woedende bikers, maar dat gebeurde niet, waarschijnlijk omdat Bikkers een heel klein gebaar maakte met zijn hand.

“Tot kijk!”, zei Vincent en hij draaide zich om. De mannen die hem hadden omringd maakten ruimte en lieten hem passeren. Vincent hoopte dat ze niet zagen dat het bekertje bier in zijn hand trilde en hij liep snel door.

Daarmee had het afgelopen moeten zijn, maar dat was het natuurlijk niet. En nadien zou Vincent nog vaak afvragen hoe hij zo dom had kunnen zijn dat te hopen en daarmee zijn vrienden zo in gevaar had gebracht.

Ze sliepen die nacht bij het ouderlijk huis van Bram, maar op een kleine tien kilometer van het festivalterrein. En dit maakte het voor hen mogelijk om op dezelfde fietsen als waarmee ze waren aangekomen, weer ‘huiswaarts’ te keren toen het concert van de Iemen Eerskes was afgelopen en de tappen waren gesloten. Zelfs die kleine tien kilometer was trouwens nog geen makkelijke rit geweest, met al de drank die ze inmiddels op hadden. Zo was één van zijn jaarclubgenoten pardoes een sloot in gereden. In totaal hadden ze bijna anderhalf uur over dat kleine stukje gedaan. Ze hadden daarna natuurlijk nog een tijdje nagezeten en eieren gebakken in de ruime keuken van de woonboerderij van Bram’s ouders. En zo was het al weer begonnen licht te worden, toen Vincent en Goof zich eindelijk had teruggetrokken in diens riante camper, die hij voor dit doel had meegenomen. Bram had zijn jongenskamer tot zijn beschikking voor de nacht en Saco en de andere twee jaarclubgenoten sliepen in tentjes die waren opgesteld in de boomgaard achter de boerderij.

Achteraf was het duidelijk dat de mannen van Step Bikkers hen moesten hebben gezegd en hen al een hele tijd in de gaten moesten hebben gehouden. Ze hadden gewoon het moment afgewacht dat de rust terug gekeerd was om hun slag te slaan. Maar toen handelden ze ook snel!

Vincent was nog niet eens in slaap gevallen, toen hij opeens een vreemd geluid hoorde, een klik. En hij besepte meteen wat er aan de hand was. Het bleek opeens een voordeel te zijn dat hij zelfs geen puf meer had gehad om zijn kleren op zelfs schoenen uit te doen. Hij sprong op van zijn bed, maar was nog geen twee stappen gevorderd, toen het deurtje van de camper werd opengegooid en er een man naar binnen kwam. Het was de vervaarlijke vent met de tatoeages op zijn gezicht. Hij grijnsde breed en Vincent bedacht zich dat de man zich verheugde op de orgie van geweld die bijna wel moest volgen.

“Wat de fuck is dit!”, riep Goof van de andere kant van de camper, die blijkbaar ook wakker was geworden.

Vincent zag dat hij zich wankelend overeind werkte en was opeens bezorgd om hem.

“Wacht, wacht”, riep hij snel, “Ik ga wel mee!”

“Dat dacht ik toch niet!”, riep Goof en hij sprong naderbij. Waar de wapenstok opeens vandaan kwam die hun aanvaller opeens begon rond te zwaaien, wist Vincent niet, maar die raakte in ieder geval Goof vol op zijn kaak. Met een misselijkmakende klap smakte die tegen de deur naar de badkamer en ging zwaar onderuit. Hij bewoog zich niet meer.

“Godverdomme, ik zei toch al dat ik mee ging!”, barstte Vincent woedend uit. Hij bekeek, nee, observéerde, de man met de tattoos nu beter, zoals hij van mevrouw Waller had geleerd. De man was al overgenomen, begreep hij meteen, een marionet van die verrekte Step Bickers geworden. Hem nog overnemen was moeilijk, zo niet onmogelijk.

De man met de tattoos wees naar de deuropening, “Lopen!”

Vincent deed wat hem gevraagd was en stommelde de camper uit. Buiten stonden nog twee grimmig kijkende mannen, zag hij. Vincent kreeg een duw en werd gedirigeerd richting een gereed staand zwart busje aan het begin van de oprit. Ook al weer met dat bekende logo van de ‘Satan’s Siblings’ op de zijkant.

Toen klonk er opeens een luide stem. “Wat moet dat op mijn erf!” Vincent keek om en zag dat Bram, gekleed in slechts een boxershort, voor de geopende voordeur stond. Hij had er misschien heel kwetsbaar uit gezien, ware het niet dat hij een jachtgeweer in zijn hand had. Op de één of andere manier stond Saco naast hem, misschien was hij net naar het toilet gegaan, of zo. Vincent zag hoe de twee mannen die hem hadden opgewacht, zich omdraaiden en naar iets tastten dat ze achter hun broekriem hadden. Hetzelfde moment hadden ze allebei een pistool in de hand.

“Nee”, riep Vincent. Hij wuifde naar Saco en Bram, “Doe geen gekke dingen. Ik ga met deze heren mee!”

Vincent zag hoe Bram twijfelend zijn geweer liet zakken, maar herkende ook meteen hoe de altijd koppige Saco zich stond op te winden, precies zoals vroeger jaren toen ze verhitte discussie in de soos hadden gevoerd. “Jij bent gek! Ik laat je toch niet zomaar onder mijn neus ontvoeren!” Met woedende stappen kwam hij hun kant op.

Vincent wilde nog iets roepen, maar was al te laat. Want toen had één van die mannen zijn pistool al geheven en geschoten. Het schot klonk verraderlijk zacht, alsof het een stuk speelgoed was. Maar de kogel was echt genoeg, want Saco werd zichtbaar geraakt in zijn bovenbeen en ging hard zijwaarts onderuit op de oprit.

Op hetzelfde moment deed de andere man met het pistool enkele snelle stappen richting Bram: “Laat dat ding vallen en ga naar achteren!” Bram, die overduidelijk bevangen was door de angst, liet het jachtgeweer krachteloos uit zijn handen glijden en deed enkele stappen naar achteren, bijna struikelend over het opstapje bij de deur.

Vincent draaide zich weer om naar de getatoëerde man en siste hem woedend toe: “Hou op mijn vrienden pijn te doen! Ik ga toch al mee!” Meteen beende hij door richting het gereed staande busje. De schuifdeur ging open en zonder te wachten stapte Vincent in. Hij keek opzij en zag tot zijn opluchting dat de mannen van Bickers zijn vrienden met rust lieten en ook snel zijn kant op kwamen lopen. De twee mannen met de pistolen stapten voorin het busje op de rijdersstoelen en de man met de tatoeage ging naast hem zitten en schoof de zijdeur dicht.

Meteen kwam het busje in beweging. Vincent had willen kijken waar ze naar toe reden, maar iemand die blijkbaar achter hem zat trok een donkere zak over zijn hoofd. Een ander, waarschijnlijk de man met de tatoeage zelf, trok ruw Vincent’s armen bij elkaar en bond die

aan elkaar vast. Zo te voelen en te horen met een paar tie-rips. Vincent sloot zijn ogen en probeerde niet in paniek te raken. Hij dwong zichzelf rustig te ademen. *In ieder geval zijn je vrienden er levend van afgekomen*, hield hij zichzelf voor. Wat betreft zijn eigen lot, maakte hij zich weinig illusies. Hij wist inmiddels al voldoende van Step Bickers om te weten dat het een keiharde kerel was die hem kwaad gezind was.

Bijzonder, toch, mijmerde hij, hoe snel en makkelijk je van je roze wolkje kunt lazeren, de onmetelijke en duistere diepte in.

Wordt vervolgd